

DET KGL. BIBLIOTEK
25. JAN. 1984
KØBENHAVN

Go' diskussionslyst!

**Forslag til: PRINCIPGRUNDLAG FOR
KOMMUNISTISK ARBEJDERPARTI**

Tag del i debatten...

På de følgende sider fremlægger vi et første forslag til nyt principgrundlag for Kommunistisk Arbejderparti.

Selve forslaget har været diskuteret i partiets forretningsudvalg og den nedsatte 'programbande'.

Enhver vil kunne konstatere at der er betydelige forskelle mellem det foreliggende forslag og partiets nuværende program — stiftelsesprogrammet fra '76.

For at starte med formen så har vi valgt at udarbejde et egentligt *principgrundlag*. Forslaget er kortfattet og postulerende i sin form — konkrete politikker for enkelte områder af klassekampen (se specielt afsnit 11) er kun medtaget i det omfang de belyser partiets *strategi*.

Den knappe form stiller store krav til de enkelte formuleringer — og vi kan da allerede nu konstatere at der er sproglige formuleringer her og der som skal tões op under vejs. Samtidig betyder formen at argumenter og forklaringer skal hentes andetsteds. Vi vil her godt i særdeleshed pege på Benito Scocozzas pjece »Marxismen og reformismen« og bogen »Socialismen mellem utopi og virkelighed« af samme forfatter samt Svend Aage Madsens pjece »De kriseramte firseres politiske økonomi« som skrifter, der giver væsentligt baggrundsmateriale for den kortfattede programtekst. Og så vil vi naturligvis følge debatten løbende i KT og partiets øvrige udgivelser.

Den kortfattede form har altså sine ulemper. Men den byder også på klare fordele: Her er ikke plads til udenomssnak — konklusionerne står der kort og (forhåbentlig) klart, til at tage stilling til. Og det håber vi selvfølgelig at også du vil gøre, så debatten om KAPs nye principgrundlag kommer til at inddrage flest mulige aspekter.

Sammenholder du indholdet i det foreliggende forslag med '76-programmet, vil det hurtigt stå klart at der er tale om ganske omfattende ændringer. Mangt og meget ser anderledes ud både i verden og i Danmark end det gjorde i '76. Og vores analyser af *hvorfor* tingene ser ud som de gør har undergået forandringer.

Når vi har valgt at offentliggøre dette første udkast i KT, er det fordi de emner, der tages op, har interesse langt ud over KAPs rækker. Hele venstrefløjen har stået med ryggen mod muren siden krisen for alvor begyndte at kradse. Borgerskabet har både ude og hjemme haft held til at sætte sin offensiv igennem. Der savnes i høj grad et alternativ til at samle arbejderklassen til modstand. Forslaget til principgrundlag for KAP skal ses som et forsøg på at skitsere det grundlæggende udgangspunkt for et sådant alternativ.

I håbet om at mange vil tage del i debatten — også her i KT — siger vi: God diskussionslyst.

forslag til:

Principgrundlag for Kommunistisk Arbejderparti

Forord

Alle kender vist bemærkningen: Hvad skal vi egentlig med alle disse mange partier på venstrefløj? Det betyder bare splittelse — og ingen kan finde ud af, hvad det er, der skiller SF, DKP, VS, KAP, SAP osv. osv... Læg dog stridighederne på hylden og saml jer om en fælles kamp mod kapitalismen!

KAP forstår udmærket behovet for samling og enhed. Men vi må samtidig tilføje: Det er jo ikke ligegyldigt, hvad man samles og enes om. Når der er flere venstrefløjspartier, skyldes det netop, at der er grundlæggende uenigheder om, hvad det er, der skal skabes enhed omkring. KAP mener f.eks., at Sovjetunionen er et statskapitalistisk diktatur, mens DKP mener, at den er verdens førende socialistiske stat. Og det gør unægtelig en forskel, når man skal tage stilling til den internationale klassekamp, som klassekampen i Danmark både er en del af og afhængig af. Kan DKP og KAP på denne baggrund blive enige om de fleste internationale kampspørgsmål? Nej, naturligvis kan de ikke det.

Eller lad os tage en anden grundlæggende uenighed: SF mener, at Socialdemokratiet skal være en alliancepartner i kampen for socialismen; heroverfor mener KAP, at Socialdemokratiet som partimaskine er den måske bedst egnede administrator af det kapitalistiske samfund og derfor er en alvorlig bremse på kampen for socialismen. Derfor kan SF og KAP ikke arbejde på et fælles grundlag i en lang række spørgsmål.

Og lad os endelig tage en tredje grundlæggende uenighed: VS mener, at en bredt samlende kamp for den nationale selvbestemmelsesret, således som vi så den udfoldet før folkeafstemningen om medlemskab af EF i 1972, var forkert, for

- ifølge VS kan man ikke tale om et
- forsvar for nationen, så længe borger-
- skabet har magten; heroverfor står
- KAPs standpunkt, at arbejderklas-
- sen også under kapitalismen skal
5 kæmpe for den nationale selvbestem-
- melsesret, og at arbejderklassen —
- som f.eks. under Anden Verdenskrig
- — må alliere sig med alle, der
- kæmper for denne selvbestemmelses-
- ret, også selv om kampen i øjeblikket
- ikke har et socialistisk sigte. Kan VS
- og KAP på denne baggrund arbejde
- sammen i en bred front mod EF? Nej,
15 naturligvis kan de ikke det.

- De helt afgørende uenigheder mel-
- lem venstrefløjspartierne, som hér er
- trukket op, har mange rødder, som vi
- ikke hér skal komme ind på. Vi skal
- blot konstatere, at de eksisterer, og
20 at den eneste prøvesten for, om det
- ene eller det andet standpunkt er
- rigtigt, er praksis. Og praksis afgiver
- ikke beviserne fra den ene dag til den
- anden.

- Nu er det ikke blot nutidens og
- fremtidens praksis, det drejer sig om.
- Arbejderklassen har gennem årtierne
- indhøstet en række klassekampserfa-
- ringe. Og uenighederne om mål og
- midler er også opstået som følge af
30 forskellige måder at opsummere disse
- erfaringer på.

- Den marxistiske teori, som alle
- venstrefløjspartier påberåber sig, er
- en opsummering af disse erfaringer
- og samtidig redskabet til at foretage
- denne opsummering.

- KAP er opstået som følge af en
- kritik af først og fremmest DKPs syn
- på verden og opsummering af klas-
- sekampen. KAP mener ikke, at
- DKPs analyser er rigtige. Vi mener
- — som allerede nævnt — ikke, at
45 Sovjetunionen er socialistisk og
- demokratisk, vi mener ikke, at man
- kan glide over i socialismen via et
- antimonopolistisk demokrati, fordi
- en sådan forestilling underkender de

blodige erfaringer, arbejderklassen har høstet, når den har forsøgt at smide borgerskabet på porten, og vi mener ikke, at Socialdemokratiet befinder sig på den rigtige side af klassekampens plankeværk — for på dét punkt er SF og DKP rørende enige.

Men er disse forskelle mellem KAPs standpunkter og DKPs (og SFs og VSs) da grund nok til, at man ligefrem danner et nyt parti? Og at vi stadig holder stædigt fast ved det, selv om det kommer i kraftig modvind? Selv om det ikke opnår den store tilslutning? Forvirrer vi ikke mere end vi afklarer?

Det følgende principgrundlag, som er vedtaget af KAPs 5. kongres 1983, lægger KAPs grundlæggende standpunkter frem. Læserne af det må så selv bedømme, om disse standpunkter er så grundlæggende forskellige fra andre venstrefløjspartier, at det berettiger til eksistensen af et særligt parti. Men det er naturligvis ikke blot forskellighederne, vi ønsker, at læserne skal bedømme; vi beder også om en stillingtagen til, om vort programs standpunkter og deraf afledte retningslinier for kampen for socialismen er rigtige. Er KAPs grundlag det bedste udgangspunkt for kampen mod kapitalismen og for socialismen? Og såfremt man synes det, ville det da ikke være rimeligt, om man sluttede op om KAP og arbejdede for, at dets linie vandt udbredelse?

Nu er det naturligvis klart, at et principgrundlag nødvendigvis må være kortfattet og postulerende. Det skal fremlægge grundlaget for politikken. Det er en slags konklusion på de analyser, partiet har foretaget og så vidt muligt afprøvet i praksis. Det har ikke argumenterne med. Vil man have disse argumenter med, vil man diskutere dem og veje dem på kritikkens vægtskål, må man læse partiets tidsskrift og dets øvrige udgivelser og deltage i dets møder og studiekredse.

Der er således kun tale om en sammenfatning af partiets grundlag og overordnede synspunkter — en sammenfatning, der forhåbentlig er en helhed, som på én og samme tid tager sit udgangspunkt i de erfaringer, der er indhøstet i den socialistiske bevæ-

gelses historie, og tager sit udgangspunkt i den virkelighed, vi står midt i idag.

Ikke mindst det sidste udgangspunkt er vigtigt, når man vil forstå principgrundlagets karakter. For det er ikke et forsøg på at formulere den evige sandhed om klassekampens udvikling og perspektiver. Det er kun syv år siden, KAP vedtog sit første program, sit stiftelsesprogram. Siden da er der sket mange ting. Verden har ændret sig. Den komplicerede internationale og nationale klassekamp har udviklet sig på godt og ondt. Og vi er forhåbentligt også blevet en smule klogere, har fået bedre greb om at analysere klassekampen og udvikle politikken.

Da KAP vedtog sit stiftelsesprogram i 1976, opfattede vi os som en del af en international marxistisk-leninistisk bevægelse med Kinas kommunistiske Parti som værende det parti, der havde givet os størst inspiration. Og på det hjemlige plan oplevede vi dengang en kraftig fremgang for vort parti og overhovedet for venstreorienteret politik.

Men situationen er en anden idag, en endda væsentlig anden. Den internationale marxistisk-leninistiske bevægelse eksisterer ikke længere. En række af de dengang faste standpunkter, som vi havde overtaget fra Kinas kommunistiske Parti og dermed fra den kommunistiske verdensbevægelses tradition, viste sig at være uholdbare — f.eks. vurderingen af Sovjetunionen i Stalintiden og overhovedet af, hvad socialisme er for noget. Og splittelsen mellem Albanien og Kina og udviklingen i Kina selv skabte efter 1976 et behov for en tilbundsgående selvstændig analyse af socialismen og af vilkårene for socialismen.

Og på det hjemlige plan oplevede vi efter 1976 en kraftig højredrejning i kølvandet på krisen. Denne højredrejning, der nu udmøntes i de 'kolde 80'ere', har ført til en tilsvarende højredrejning inden for venstrefløjen — og har ramt KAP med et kølleslag. Og dette slag har ramt os netop i en periode, hvor vi for alvor formåede at plante det unge parti midt i den danske klassekamp, hvor vi for alvor evnede at udforme en politik, som tog sit udgangspunkt i

de danske forhold og ikke i abstrakte formler.

Det følgende er naturligvis præget af splintringen af den internationale marxistisk-leninistiske bevægelse, af de overvejelser over det socialistiske perspektiv, dette har ført med sig, af det syn på det internationale styrkeforhold, det ligeledes har ført til, og af den defensive situation, arbejderklassen, venstrefløjen og KAP befinder sig i for tiden.

At principgrundlaget således forankres i den eksisterende internationale og hjemlige klassekampssituation skulle gerne være dets styrke, men det indebærer samtidig, at dets levetid med nødvendighed vil være kort.

Dermed skal imidlertid ikke siges, at partiets principgrundlag er et spontant og tilfældigt svar på den situation, der eksisterer lige nu og hér. Det er rigtigt, at de omvæltninger, vi netop har nævnt, har været store, og det er ikke sikkert, at der i en rum tid vil optræde ligeså store omvæltninger, som berører grundlæggende spørgsmål. Men det er også rigtigt, at trods omvæltningerne forbliver KAPs principielle udgangspunkt det samme. Vi har

- udviklet vort syn på kapitalismen og
- forandret vores linie derefter, men vi
- har ikke grundlæggende ændret vor
- opfattelse af det danske samfunds
5 struktur. Vi har udviklet vort syn på
- den internationale klassekamp og
- ændret vor linie derefter, men vi har
- ikke grundlæggende ændret vor
- opfattelse af, at det er de to super-
10 magter, de to imperialistiske centre,
- USA og Sovjetunionen, som er folke-
- nes hovedfjender. Vi har udviklet
- vort syn på, hvad der må kræves af
- et samfund, for at det kan kaldes
15 socialistisk, men vi er ikke veget det
- mindste fra den grundlæggende
- opfattelse, at kun socialismen kan
- befri arbejderklassen fra den udbyt-
- ning og undertrykkelse, som er
- kernen i det permanent krisehærgede
20 kapitalistiske samfund.

- KAPs program er således ikke som
- et skib, der sejler snart hid, snart did
- alt efter hvordan vinden blæser.
25 Partiets grundlæggende principper,
- som også ligger under det følgende,
- er urokkede af de forskellige vinde,
- der blæser. Og det er på disse
- grundlæggende principper og ud fra
30 disse principper, at de tidsbestemte
- betragtninger, der findes i princip-
- grundlaget, er udformet.

Principgrundlag for Kommunistisk Arbejderparti

1. Danmark — et statsmonopolkapitalistisk samfund

Danmark er et kapitalistisk samfund. Arbejderklassen hverken ejer eller disponerer over produktionsmidlerne. Den ejer eller disponerer ikke over de værdier, den selv skaber. Arbejderklassen ejer kun sin egen arbejdskraft, som den — hvis den får lov til det — må sælge til kapitalejerne for at eksistere.

Det danske samfund er et *højt-udviklet* kapitalistisk samfund. Dette viser sig ved en stærk koncentration af kapitalen. Det viser sig ved, at stat og privatkapital er stærkt sammenfiltret. Og det viser sig

- endelig ved, at borgerskabet anvender
- staten som økonomisk regulator
- for at forhindre, at det anarki, den
- kapitalistiske konkurrence fører med
50 sig, ender i kaos og kapitalismens
- undergang.

- Den kraftigt øgede statslige ind-
- griben i økonomien og statens
- kraftigt øgede rolle i undertrykkelsen
- af arbejderklassen har samtidig
55 medført, at statsapparatet disponerer
- over en stadig voksende andel af
- den af arbejderklassen skabte værdi.

- Det er disse træk ved den danske
60 kapitalisme, der er årsagen til, at det

danske samfund må karakteriseres som et *statsmonopolkapitalistisk* samfund.

Udviklingen af kapitalismen til dens statsmonopolkapitalistiske stadi har medført, at klassestrukturen er blevet ændret. Med produktionens og reproduktionens øgede samfundsmæssiggørelse, der er en følge af den stadig større arbejdsdeling, og med kapitalens og især monopolernes øgede dominans over alle samfundslivets områder er borgerskabet blevet reduceret til en talmæssig lille klasse, der med monopolborgerskabet som kerne koncentrerer magten over produktionsmidlerne. Samtidig har statens øgede økonomiske rolle medført, at der inden for den offentlige sektor har udskilt sig et øvre lag, som på grund af dets faktiske disposition over de værdier, staten råder over, fungerer som udbyttende og undertrykkere og derfor udgør en fraktion inden for borgerskabet. I et vist mål er dele af dette borgerskab inden for statsapparatet sammenfiltret med toppen inden for fagbevægelsen, som ligeledes disponerer over store værdier og derfor må karakteriseres som en fagbureaukratisk fraktion af borgerskabet.

Over for dette trehovedede borgerskab står en arbejderklasse, som udgør langt den overvejende del af befolkningen. Den tidlige kapitalismes også talmæssigt dominerende industriarbejderkerne udgør idag kun en mindre del af den samlede lønarbejderklasse, der som følge af den statsmonopolkapitalistiske udvikling er blevet kraftigt udvidet med nye lønarbejderlag inden for den offentlige sektor, inden for servicefagene, kontorområdet mv. Også flertallet af det kraftigt øgede antal uddannelsessøgende tilhører lønarbejderklassen, fordi de kommer fra denne klasse, lever på lønarbejder-vilkår i uddannelsestiden og ender som lønarbejdere.

Mens samfundsmæssiggørelsen af produktionen og reproduktionen således har medført, at flertallet af den danske befolkning har fået status

- som lønarbejdere, har den arbejds-
- deling, som samfundsmæssiggørel-
- sen er en følge af, samtidig medført,
- at lønarbejderklassen hvad angår
5 arbejdsfunktion er præget af en
- broget mangfoldighed. Dette har ført
- til, at de traditionelle modsætninger
- inden for lønarbejderklassen mellem
- højtloønnede og lavtlønnede, mellem
10 kvinder og mænd, mellem håndens
- og åndens arbejdere og mellem unge
- og gamle er blevet suppleret med en
- række andre modsætninger som
- f.eks. mellem offentligt ansatte og
15 privat ansatte, mellem højtuddanne-
- de, mellemuddannede og ikke-uddan-
- nede osv. osv. Andre modsætninger
- er modsætningen mellem ejerlejligheds-
- og parcelhusejere og lejere og
20 modsætningen mellem arbejdsløse og
- ikke-arbejdsløse.

- Disse modsætninger, som alle
- skærpes i krisetider, modvirkes på
- den anden side af, at lønarbejder-
- klassen økonomisk får mere og mere
25 lige vilkår, hvilket styrker den
- almene lønarbejderbevidsthed. I de
- senere årtier har det medført, at også
- de nye lag inden for lønarbejder-
30 klassen er blevet mere fagforenings-
- bevidste.

- Den statsmonopolkapitalistiske
- udvikling med dens kraftige vækst i
- antallet af lønarbejdere på den ene
35 side og den store koncentration af
- økonomisk magt hos et lille privat-
- kapitalistisk, statsligt og fagligt
- monopolborgerskab på den anden
- side har trukket gulvtæppet væk
40 under den lille selvstændige er-
- hvervsdrivende. Dog gælder det for
- landbrugets vedkommende, at dette
- trods centralisering fortsat i hoved-
- siden bygger på familiebruget. Selv
45 om landbrugerne bestandigt rammes
- af økonomiske vanskeligheder, udgør
- de i det store og hele en småborgerlig
- politisk reserve for monopolkapita-
- len, en reserve, som talmæssigt er
50 beskeden, men som kvalitativt har
- stor betydning, fordi landbrugets
- andel i nationalproduktet og ikke
- mindst i eksporten har stor økono-
- misk vægt.

55

2. Klassekampen og reformismen

Selv om der således er sket en klasse-mæssig polarisering som følge af den statsmonopolkapitalistiske udvikling, har dette ikke givet sig udslag i en deraf følgende automatisk skærpeelse af klassekampen.

Den danske lønarbejderklasse har i mange generationer haft en reformistisk bevidsthed. Reformismen er forestillingen om, at man inden for det bestående kapitalistiske samfund kan nedbryde klasseforskellene! Grundlaget for den reformistiske bevidsthed er, at udbytningen under kapitalismen er skjult. Det ser ud, som om lønarbejderen modtager den fulde betaling for sit arbejde, selv om den løn, arbejderne får direkte eller indirekte via de samfundsmæssige reproduktionsgoder (gratis skoler, sygehusophold mv.), kun svarer til en del af den værdi, der skabes.

Den dominerende reformistiske bevidsthed har været og er kilden til den klassesamarbejdspolitik, som har præget det 20. århundrede, og som desuden har været underlaget for, at toppen inden for Socialdemokratiet og fagbevægelsen har kunnet vokse ind i borgerskabet.

Forudsætningen for klassesamarbejdspolitikken er klassekampen. Igennem årtierne har lønarbejderne bestandigt søgt at sælge deres arbejdskraft så dyrt som muligt, men denne kamp er blevet kanaliseret ind i det klassesamarbejdssystem, som er blevet skabt omkring 'arbejdsmarkedet'; og der har ingensinde eksisteret en stærk revolutionær

- venstrebevægelse, som har været i stand til at forbinde den økonomiske og politiske kamp og målrette den med kapitalismens omstyrtelse som følge. En medvirkende årsag hertil har været venstrepartiernes leflen for Socialdemokratiet, hvilket skyldes, at disse partier selv er blevet ofre for reformismens illusioner.

10 Den afgørende betingelse for, at reformismen har været altdominerende, og at udbytningmekanismen ikke er trådt klart frem, skal imidlertid søges i den *relative* økonomiske og politiske stabilitet, som har præget det danske kapitalistiske samfund. Danmark er ikke på alvorlig vis blevet indblandet i de store internationale konflikter med 1. og 2. verdenskrig som højdepunkter. Dansk kapitalisme har stået stærkt på det internationale marked, og indtil videre har dette ikke ændret sig så radikalt, at det har truet kapitalismen for alvor. Levestandarden har — trods en betydelig skærpeelse af udbytningen — været voksende som følge af en kraftig vækst i den samlede samfundsskabte værdi, hvilket igen er et resultat af den teknisk-videnskabelige udvikling.

25 Danmark har således ligget i et højtudviklet lunt hjørne af den imperialistiske moderverden, således at den danske lønarbejders levevilkår sammenlignet med levevilkårene i de fleste andre lande, herunder også i de lande, der erklærer sig som værende socialistiske, har været og fortsat er gode.

3. Kampen for demokratiske rettigheder og det borgerlige demokrati

Dansk kapitalismes relative stabilitet er grundlaget for, at det politiske system har været ligeså relativt stabilt. Den danske styreform er borgerlig demokratisk. Det borgerlige demokrati anerkender alles formelle lige ret til at styre samfundet, men fungerer i sit væsen som en skal omkring borgerskabets faktiske øko-

- nomiske, politiske og ideologiske herredømme.

50 Når borgerskabet anerkender alles formelle lige ret til at styre samfundet, er det på den ene side et resultat af arbejderklassens kamp for demokratiske rettigheder, herunder for ytringsfrihed, forsamlingsfrihed, organisationsfrihed og almindelig

valgret, og på den anden side et udtryk for, at borgerskabets faktiske magt ikke er blevet antastet, idet arbejderklassen som følge af den dominerende reformistiske bevidsthed aldrig nogensinde har søgt at udnytte de demokratiske rettigheder til et frontalangreb på borgerskabets herredømme.

Den borgerlig demokratiske form har desuden været med til at styrke illusioner om, at alle, uanset om de er arbejdere eller kapitalister, er lige, og at vi alle 'er i samme båd'. Disse

- illusioner er yderligere blevet styrket
- af venstrepartier som SF og DKP,
- der hævder, at det er muligt at
- anvende det borgerlige demokrati
5 som redskab til socialismens indfø-
- relse til trods for, at alle erfaringer
- uden undtagelse viser, at borgerska-
- bet, såfremt arbejderklassen søger at
- bruge de tilkæmpede demokratiske
10 rettigheder til at sætte borgerskabet
- på porten, gør brug af voldsappa-
- ratet og suspenderer disse rettig-
- heder.

4. Danmark i verden. Den internationale klassekamp

Den danske kapitalisme og klassekampen i Danmark eksisterer imidlertid ikke i et tomrum. Danmark er et lille land, der i voksende omfang er blevet integreret i den *vest* kapitalistiske verden. Dette gør Danmark særdeles sårbart over for de krisefænomener, som optræder internationalt.

Dansk kapitalismes tilknytning til og delvise underordning under den internationale kapitalisme har medført, at Danmark er blevet medlem af NATO og EF. Dette har medført en afgivelse af en del af den nationale selvbestemmelsesret.

Samtidig er Danmark blevet en katebold i det internationale økonomiske og politiske spil. Dette spils hovedaktører er de to imperialistiske supermagter, USA og Sovjetunionen, som rivaliserer om verdensherredømmet.

Skal man bedømme Danmarks muligheder for at bevare mest muligt af den nationale selvbestemmelsesret, dets muligheder for at lægge sit lod i fredens vægtskål og den danske lønarbejderklassens mere langsigtede muligheder for at tilkæmpe sig socialismen, må man tage sit udgangspunkt i en vurdering af styrkeforholdene i den internationale klassekamp, hvor den grundlæggende modsætning går mellem kapitalismen og kommunismen.

Udviklingen efter 2. Verdenskrigs store omvæltninger har ført til, at verden idag groft sagt er opdelt i tre.

- Den første Verden er de to imperia-
- listiske supermagter, der økonomisk,
- teknisk og styrkemæssigt er alle
25 andre enkeltmagter overlegne. Den
- anden Verden er de mellemstore og
- små højtudviklede imperialistiske
- lande, som befinder sig først og
- fremmest i Europa. Den tredje
30 Verden udgøres af det store antal
- industrielt underudviklede lande,
- som siden 2. Verdenskrig har frigjort
- sig fra det oprindelige imperialistiske
- og direkte kolonialistiske herrevæl-
35 de.

- Den tredje Verden udgør trods
- indbyrdes modsætninger og trods
- bestandige tendenser til at kapitulere
- over for supermagterne og magterne i
40 Den anden Verden hovedkraften i
- kampen mod supermagterne og mod
- imperialismen overhovedet. Landene
- i Den anden Verden står på den ene
- side i modsætning til Den tredje Ver-
45 dens lande, fordi de er integreret i
- den imperialistiske moderverden, og
- står på den anden side i modsætning
- til supermagterne, der søger at
- dominere dem eller direkte kontrol-
50 lere dem. Denne Den anden Verdens
- position i forhold til supermagterne
- fører igen til en vaklende politik, der
- svinger mellem underordning under
- og modstand mod supermagtsdomi-
55 nans.

- I kampen for freden og mod
- imperialismen er supermagterne fol-
- kenens hovedfjender. Derfor er det
- afgørende at vurdere ikke alene
60 styrkeforholdet mellem supermag-

terne indbyrdes, men også den enkelte supermagts voksende eller aftagende styrke i forhold til folkene.

Igennem de senere årtier er Sovjetunionen blevet relativt stærkere og USA relativt svagere. Sovjetunionen udgør derfor en voksende trussel mod verdensfreden og mod folkene, samtidig med at USAs mere defensive situation kan føre det amerikanske monopolborgerskab til at afværge den voksende sovjetiske styrke gennem en 'slå-først'-manøvre. Det æn-

- drede styrkeforhold mellem supermagterne, hvor Sovjetunionen vinder terræn på bekostning af USA, selv om USA våbenteknisk fortsat er overlegen, har således øget faren for krig.

- Heroverfor står den modsatte tendens, at folkene og også landene i såvel Den tredje som i Den anden Verden i voksende omfang skaber problemer for supermagterne såvel inden for disses traditionelle indflydelsessfærer som udenfor.

5. Kampen for fred og national selvbestemmelsesret

Danmark er et land i Den anden Verden. Dette er udgangspunktet for den danske lønarbejderklassens kamp for freden og for national selvbestemmelsesret.

Danmark må løsgøres fra dets traktatmæssige underordning under USA-imperialismen gennem udmeldelse af NATO. Danmark skal erklæres alliancefrit og indgå i et samarbejde med den globale alliancefri bevægelse, hvis centrum er Den tredje Verden.

For at sikre alliancefriheden må den danske arbejderklasse forsvare landet mod supermagtsintervention. Et militært forsvar af Danmark må bygge på folkemilitstanken. Alternativet til NATO-militæret er en milits, der er udstyret med højteknologiske lette, mobile forsvarsvåben kombineret med en fast varslingsstyrke, som især bevogter de danske farvande. Et sådant militsforsvar kan dels virke afskrækkende på en magt, der agter at besætte landet, dels fungere som ryggraden i en indre væbnet modstand, såfremt det ikke lykkes at afværge en besættelse, og dels tjene arbejderklassens interesser i videst muligt omfang, fordi et decentraliseret folkeligt forsvar er vanskeligere at mobilisere mod arbejderklassen af det hjemlige borgerskab end et professionaliseret og kasereret militær. Samtidig må der skabes og udbygges en civilbeskyttelse, der kan tjene befolkningen i en krigssituation.

Kampen for at erstatte det eksiste-

- rende militær med et militsforsvar har som udgangspunkt, at Danmark kan blive offer for en regional konflikt, der i hovedsagen udkæmpes uden indsats af kernevåben. Erfaringerne siden 2. verdenskrig viser, at sådanne regionale konflikter uden indsats af kernevåben er nok så tænkelige som en total tilintetgørende kernevåbenkrig.

- KAP er helt klar over, at kommer der en sådan tilintetgørende kernevåbenkrig, vil Danmark kunne udslættes af landkortet. Dette bør imidlertid ikke stå i vejen for en forsvarspolitik, der tager andre og måske mere sandsynlige væbnede konfliktmuligheder i betragtning. Men for at sikre mest muligt, at Danmark ikke bliver offer for en kernevåbenkrig, må arbejderklassen tvinge magthaverne til at afstå fra at udruste Danmark med atomvåben og til at arbejde for en vest/østlig europæisk atomvåbenfri zone som en minimumsgaranti mod at Danmark bliver inddraget i kernevåbenkrigens ragnarok.

- Kampen for alliancefrihed og for et nationalt militsforsvar vil desuden vinde i styrke, hvis den forbindes med en aktiv politik for skabelsen af en samlet alliancefri nordisk region og en nordisk forsvarsalliance, der bygger på militsforsvarets principper.

6. Socialismen på dansk

Kampen for freden og for den nationale selvbestemmelsesret er en del af og samtidig en forudsætning for, at kampen for socialismen skal føre til sejr.

Selv om det næppe er tænkeligt, at en overgang til socialismen vil finde sted i Danmark isoleret fra andre europæiske lande, må udgangspunktet for den danske lønarbejderklassens kamp for socialismen være, at arbejderklassen først og fremmest støtter sig på egen indsats.

På intet tidspunkt i den danske arbejderbevægelses historie har socialismen været inden for rækkevidde. Der er heller intet, der tyder på, at socialismen ligger lige om hjørnet, selv om kapitalismen, ikke mindst på baggrund af de senere års krise, viser sig mere og mere plaget af sine uløselige indre modsætninger.

Grundlaget for en kamp, der har socialismen som et mål, der kan realiseres inden for en overskuelig fremtid, er således ikke til stede. Dertil kommer, at socialismens idé er blevet stærkt kompromitteret som følge af den udvikling, der har fundet sted i de lande, som engang gennemførte antikapitalistiske revolutioner, og som satte socialismen på den politiske og økonomiske dagsorden.

Disse lande har været karakteriseret af en udskillelse af et privilegeret lag, som etablerede sig som en ny herskende statskapitalistisk klasse, der anvendte sin magt over det stærkt centraliserede statsapparat til at udbytte og undertrykke den arbejderklasse, som angiveligt havde magten.

Arbejderklassen i disse lande har således indtil videre tabt klassekampen mod dette nye borgerskab. Kampen mellem fortidens kapitalisme og fremtidens kommunisme, som er den socialistiske overgangsproduktionsmådes væsen, er faldet ud til fordel for kapitalismen. Klasse-samfundet har besejret de kim til det klasseløse samfund, som den socialistiske revolution skabte.

Disse i deres slutresultat i hovedsagen negative erfaringer fra 'den virkeliggjorte socialisme's lande indgår som et centralt erfaringsmateria-

le i forbindelse med udarbejdelsen af forestillinger om, hvordan en dansk socialisme bør fungere.

Det er sandsynligt, at en dansk socialisme som forudsætning vil have forhold, der i mangt og meget vil være en fremskrivning af det eksisterende højtudviklede statsmonopol-kapitalistiske samfund.

Det almene grundlag for en dansk socialisme vil således være et veludviklet produktionsapparat, en fremskreden samfundsmæssiggørelse af produktionen og reproduktionen, en veluddannet lønarbejderklasse og en teknisk fremskreden økonomisk styringsmulighed, der kan give et godt grundlag for en socialistisk planlægning i arbejderklassens interesse.

Samtidig vil det have en positiv betydning, at det danske samfund i hvert fald vil have haft en lang borgerlig demokratisk tradition, der indebærer, at arbejderklassen opfatter en række demokratiske rettigheder som uomstøtelige, uanset om disse under kapitalismen har haft formel karakter og først under socialismen kan komme til udtryk på en sådan måde, at arbejderklassens vilje også rent faktisk bliver landets lov.

En vigtig forudsætning herfor er, at arbejderklassen gennem lokale arbejdermagtorganer og gennem direkte opstilling til, valg af og tilbagekaldelsesret over for medlemmer af det organ, der udgør det centrale magtcentrum, kan beholde magten og ikke må se den tilranet af et nyt borgerskab. En anden vigtig forudsætning er, at der eksisterer ytringsfrihed, organisationsfrihed, ret til dannelse af partier, og at intet enkeltparti hverken formelt eller reelt tilkupper sig en monopolstilling.

For at forhindre udskillelsen af et borgerskab må det desuden sikres, at ingen personer i politiske og administrative stillinger modtager en løn, der overstiger en gennemsnitsarbejderløn.

Men så længe samfundet er et knaphedssamfund — og det er det hele den socialistiske fase igennem — vil der findes en kamp om, hvordan produktet skal fordeles, og så længe vil der findes forsøg på, at et mindre-

tal tilraner sig dele af eller hele merproduktet.

Der findes imidlertid ingen strukturelle eller administrative foranstaltninger, som giver en sikker garanti mod, at socialismen udhules og degenererer til statskapitalisme. Kun den fortsatte politiske, økonomiske og ideologiske klassekamp mod den stadige spontane udskillelse af enkeltbourgeois'er, af grupper af bourgeois'er og endelig af et samlet borgerskab, kan sikre, at den kommunistiske strategi besejrer de kapitalistiske tendenser.

- For at sikre denne strategis
- gennemslag må arbejderklassen dels
- udvikle ansvar over for kollektivet og
- dels udvikle deres indsigt i samfundets funktion gennem en stadig
5 bredere uddannelse af lønarbejdere,
- således at faren for specialistvælde
- bekæmpes og dermed faren for, at
- enkeltpersoner eller særligt indsigtfulde grupper kan udnytte deres
10 eventuelle positioner inden for stats-
- og planlægningsapparatet til at
- tilrive sig magten over arbejderklassen.
-
15

7. Det kommunistiske partis rolle og opgaver

Opbygningen af socialismen har for første gang i historien *som forudsætning* menneskenes *bevidste* tilrettelæggelse af samfundets og deres egen tilværelse.

Men også mulighederne for at tilkæmpe sig socialismen afhænger af en dybtgående indsigt i samfundets og dermed klassekampens lovmæssigheder som en nødvendig forudsætning for, at arbejderklassens kamp målrettes, koordineres og ledes med henblik på at isolere og overvinde borgerskabet.

Den af Marx og Engels grundlagte videnskabelige socialisme er et redskab til at forstå kapitalismens væsen, klassekampens væsen og socialismens uundgåelighed. Skal den videnskabelige socialisme imidlertid være andet end en indsigt i samfundets lovmæssigheder, skal den blive til en politisk og samfundsforandrende vejledning til handling, må den forankres i og benyttes af en politisk organisering, som kollektivt anvender marxismens metode.

Det kommunistiske parti er en sådan organisering. Det kommunistiske parti udgør de dele af arbejderklassen, som har vundet indsigt i samfundets og klassekampens lovmæssigheder. Partiet udnytter denne indsigt til at udvikle en strategi og taktik, der fører til, at de udbyttede og undertrykte besejrer udbytterne og undertrykkerne. Det kommunistiske partis grundlæggende rolle er at udgøre ledelsen af arbejderklassens

- egen kamp for socialismen og kommunismen.

- Partiet udvikler sin politik gennem en demokratisk kollektiv proces, hvis grundlag er den marxistiske analyse af klassekampen. De beslutninger, partiet træffer, skal udføres af hele partiet, for ellers siddes flertallet overhørigt, hvorved partiet atomiseres og ikke er i stand til at fungere som en samlende, handlende kraft.

- Dette politisk-organisatoriske princip, den demokratiske centralisme, er således på én gang en garant for såvel demokrati som handlekraft. Samtidig understreger partiets anvendelse af den demokratiske centralisme, at i et ægte demokrati kan flertallets magt kun slå igennem, såfremt flertallets vilje også rent faktisk udmøntes i praksis.

- Det er klassekampen, der afgør, om det kommunistiske parti formår at vinde ledelsen af arbejderklassens kamp for socialismen og kommunismen. Men arbejderklassen kan ikke besejre borgerskabet, med mindre der findes en kraft, der kan lede og koordinere kampen. Uden en sådan kraft, uden et kommunistisk parti, vil arbejderklassens kamp blive splittet og forfalde til hovedløs spontaneisme.

- Men det kommunistiske parti vil aldrig være den eneste organisering i arbejderklassen. Skal partiet derfor fungere som vejleder i kampen, må dets politik slå igennem i arbejderklassens masseorganisationer, i fagforeningerne, i bevægelserne, i de

konkrete aktioner.

Alt efter de skiftende betingelser for klassekampen må partiet evne at styrke brede enhedsbevægelser omkring enkelte klassekampsspørgsmål, selv om disse bevægelser ikke umiddelbart har socialismen som mål. På den anden side må partiet bestandigt bevare sin selvstændighed og i og uden for bevægelserne udbrede forståelsen for, at de enkelte kampe kun kan føre til varige resultater, hvis de på længere sigt underordnes det socialistiske perspektiv.

Det kommunistiske parti vil heller

- aldrig være det eneste parti, der har socialismen som målsætning. Partiet
- må bestandigt analysere, hvorvidt
- der findes partier eller dele af partier
- inden for venstrefløjen, som det kan
- skabe alliancer med omkring et eller
- flere strategiske mål. For det er
- sandsynligt, at der i en revolutionær
- situation vil eksistere flere socialis-
- tiske partier, der under det kommu-
- nistiske partis ledelse vil udgøre en
- enhedsfront, der vil virke som ledelse
- af den endelige kamp for at gennem-
- føre den socialistiske omvæltning og
- af kampen for at opbygge socialis-
- men.

8. Den revolutionære vej til socialismen

Skal den danske arbejderklasse vinde socialismen, er det imidlertid nødvendigt, at den dominerende reformistiske bevidsthed bliver brudt ned, og at den danske arbejderklasse gør sin selvstændige indsats i solidaritet med folkene i andre lande for at sikre freden og forsvare den nationale selvbestemmelsesret.

Kommunistisk Arbejderparti virker for, at disse betingelser for at nå socialismen kan skabes. Men KAP ved godt, at såfremt det danske borgerskabs økonomiske og politiske magt for alvor trues, og såfremt Danmark truer med at bryde med det imperialistiske system, vil det danske og det internationale borgerskab bruge ethvert middel for at forhindre det.

KAP slår derfor fast, at kernen i kampen for socialismen er et *revolutionært* perspektiv, og at socialismen kun kan opnås med et *revolutionært* parti i spidsen. KAP afviser således, at arbejderklassen stille og roligt kan indføre socialismen ad parlamentarisk vej.

Dette indebærer ikke, at partiet afviser at opstille til det borgerlige demokratis parlamentariske valg og at lade sig repræsentere i Folketing og kommunalbestyrelser. KAP mener endda, at en væsentlig forudsætning for, at partiet kan nå langt ud med sine standpunkter, og at partiet kan vinde fodfæste i bevægelserne uden for de parlamentariske organer, er, at det repræsenteres i de parla-

- mentariske organer, der fremtræder
- som det kapitalistiske samfunds
- besluttende centre.

25 KAP vil ligeledes bekæmpe et-

- hvert forsøg på at afskaffe de parla-
- mentariske organer, samtidig med at
- partiet understreger, at disse orga-
- ners indflydelse er begrænset af, at
- borgerskabet ikke vil tillade, at de på
- afgørende punkter får en sammen-
- sætning, som gør, at de ikke længere
- i hovedsiden kan anvendes som
- redskaber for borgerskabets herre-
- dømme.

30 Og det er dette sidste, som vil ske,

- såfremt klassekampen skærpes der-
- hen, at indførelsen af socialismen
- står for døren. I så fald vil der opstå
- en revolutionær situation, der vil
- fremprovokere borgerskabets nøgne
- udemokratiske magtudfoldelse. Er
- arbejderklassen i denne situation
- ikke forberedt på også med væbnet
- magt at slå borgerskabets under-
- trykkelsesforsøg tilbage, vil arbej-
- derklassen lide et afgørende neder-
- lag.

45 Kun ved at forberede sig på

- borgerskabets voldelige modrevolu-
- tion, vil arbejderklassen have en
- chance for, at borgerskabet kan blive
- tvunget til at slippe magten uden at
- gribe til blodsudgydelse.

50
55
60

9. Den strategisk defensive situation

Skal vejen beredes for socialismen, er det imidlertid ikke nok, at partiet proklamerer ønsket om, at lønarbejderklassen sætter sig i bevægelse for at opnå den.

Hvornår den socialistiske omvæltning indtræffer, er desuden ikke afhængig af partiets gode vilje og selv nok så rigtige politik. Klassekampens ebbe og flod og de nationale som internationale betingelser, hvorunder den udspiller sig, har som baggrund såvel de erfaringer, arbejderklassen indhøster, som de modstød, borgerskabet sætter ind. Og de erfaringer, der vindes i klassekampen, fører ikke spontant til indsigt i, at socialismen er den historisk nødvendige løsning på arbejderklassens problemer.

Derfor må det kommunistiske parti udmønte sin strategi i en taktik, der uafbrudt ses i lyset af en nøgtern vurdering af styrkeforholdet mellem klasserne og dermed af ebbe og flod i klassekampen.

Uå fra sådanne analyser har KAP udviklet de politiske retningslinier, ud fra hvilke partiet arbejder i en klassekampssituation, der efter al sandsynlighed i en årrække vil være præget af, at arbejderklassen er i defensiven. Og denne defensive posi-

- tion bliver yderligere defensiv af, at
- den reformistiske bevidsthed er så
- indgroet, og at store dele af partierne
- til venstre for Socialdemokratiet selv
5 ligger under for den.

- På baggrund af denne opfattelse,
- at arbejderklassen befinder sig i en
- strategisk defensiv situation, betrag-
- ter partiet såvel arbejderklassens
- som partiets egne muligheder for at
10 opnå sejre. Selv om der fra tid til
- anden blæser en venstrevind — som
- f.eks. i slutningen af tresserne og
- begyndelsen af halvfjerdserne — og
15 selv om højredrejningen i perioder
- modsat virker særlig overvældende
- — som f.eks. i begyndelsen af firser-
- ne —, er disse udsving kun beskedne
- svingninger i forhold til det grund-
20 læggende styrkeforhold, som i årtier
- har præget klassekampen i Dan-
- mark.

- Måler man dette styrkeforhold
- efter lønarbejderklassens politiske
- markeringer ved de stadigt hyppi-
25 gere folketingsvalg, må man erken-
- de, at der på intet tidspunkt siden 2.
- verdenskrigs afslutning har været
- tale om en venstredrejning, der var
30 så kraftig, at den var udtryk for en
- modoffensiv fra arbejderklassens si-
- de mod borgerskabets økonomiske,
- politiske og ideologiske herredømme.

10. Strategiske mål på vejen til socialismen*

For KAP betyder denne analyse af styrkeforholdet, at partiet fremlægger en defensiv linie for arbejderklassens kamp. Partiet vender sig på den ene side imod overbudspolitik, der lader, som om arbejderklassen står stærkere, end den faktisk gør. På den anden side viger partiet ikke en tøddel fra sit antireformistiske standpunkt, der bl.a. indebærer, at partiet kompromisløst afviser hovedparten af venstrefløjens medvirken

- til at skabe illusioner om, at refor-
40 mismens økonomiske og politiske
- hovedbastion, Socialdemokratiet, be-
- finder sig på den rigtige side i klasse-
- kampen.

- Et principgrundlag kan ikke med-
45 tage partiets dagsaktuelle taktiske
- politik. Men det indretter denne
- politik i overensstemmelse med sit
- strategiske perspektiv. I dette indgår
- en række delmål for en række af
50 klassekampens områder:

*) For dette afsnits vedkommende beder vi om, at man i særlig grad lægger hovederne i blød alt efter de erfaringer, man har fra de områder, der tages op, eller fra områder, der ikke tages op, således at KAPs *strategiske* delmål bliver så vel beskrevne som overhovedet muligt. Hvad mangler? Hvad skal udbygges? Kom med forslag, men husk! Det er ikke øjeblikkelige taktisk bestemte krav, der skal med.

1) KAP kæmper for, at Danmark vender sig mod begge supermagter, frigør sig fra NATO, og EF, opnår alliancefrihed og søger at skabe et nordisk forsvarsforbund, byggende på folkemilitsens principper. Denne kamp for national selvbestemmelse er ligeledes en kamp imod dansk imperialism. KAP støtter det færøske og det grønlandske folks kamp for fuldstændig uafhængighed. Og KAP vender sig imod dansk imperialistisk udbytning af Den tredje Verden, hvilket i visse tilfælde kommer til udtryk gennem en maskeret ulandsbistand.

2) KAP støtter enhver kamp for demokratiske rettigheder. KAP vender sig imod angrebene på faglige rettigheder (blokaderet, forsøg på at skabe 'gule' fagforeninger), imod undergravelsen af retssikkerheden (isolationsfængsling mv.), imod angreb på ytringsfriheden (især inden for uddannelsesområdet og i TV og radio) og imod den voksende politivold mod unge og mod aktionerende arbejdere.

3) KAP går ind for enhedsfagforeninger. Men idag beherskes fagbevægelsen af de socialdemokratiske topledere, der via samarbejdsaftaler o.lign. med de private og statslige arbejdskøbere undertrykker den faglige kamp. KAP arbejder for, at fagforeningerne udvikles til kamporganisationer gennem en kamp mod reformismen i fagbevægelsen. Fagforeningernes sammenfiltrering med stat og arbejdsgivere må bekæmpes. Der må skabes fagforeninger, der er struktureret efter arbejdspladsernes nuværende organisering. Den fremadskridende korporativisering må forhindres, og omdannelsen af fagbevægelsen til et af LO-toppen ledet investeringselskab gennem indførelsen af ØD/OD må afvises. Desuden må medlemmernes direkte indflydelse på beslutningerne styrkes.

4) Et led i udbytningen og undertrykkelsen af arbejderklassen er eksistensen af en permanent arbejdskraftreserve. Denne arbejdsløshed kan ikke afskaffes under kapitalismen. Men det er nødvendigt at stille krav, der relativt kan reducere arbejdsløshedstallet. Centralt er krav om offentlig, hjemmemarkedsrettet produktion, som opfylder behov, der

findes hos arbejderklassen.

5) Et af arbejderklassens elementære behov er en ordentlig og ikke for dyr bolig. Kapitalismen har med ejerboligsystemet, via den private spekulation i jorden og i udlejningsboliger og via rentepolitikken skabt forhold, der dels gør det svært at få en bolig og dels har gjort boligudgiften særlig tyngende. KAP går imod ejerboligens stadig større udbredelse og vender sig principielt imod ejerboligsystemet. KAP vender sig samtidig imod borgerskabets udnyttelse af modsætningen mellem ejere og lejere. KAPs boligpolitiske perspektiv er en nationalisering af jord og boligmasse og et direkte offentligt byggeri.

6) Det danske landbrug er præget af rentekapitalens og store aftager- og leverandørselskabers dominans. KAPs mål for landbrugspolitikken er samfundets overtagelse af jorden og oprettelsen af kollektive landbrugsbedrifter. Et led i kampen for dette mål må være jordens nationalisering og udlejning af jorden til brugerne på jordrentevilkår. KAP støtter endvidere oprettelsen af andelsbrug og udnyttelsen af maskiner og bearbejdningsled på andelsvilkår.

7) Kapitalismens hensynsløse udnyttelse af produktivkræfterne fører til en øget trussel mod miljøet. Gennem kamp for teknologiaftaler, bedre arbejdsmiljø og imod forurening må denne trussel i videst muligt omfang formindskes. KAP går ind for skabelsen af en offentlig miljøvenlig produktion, for udvikling af alternative energikilder og imod A-kraft.

8) Ungdommen er særlig udsat for kapitalismens kriser og overgreb. KAP støtter ungdommens kamp for demokratiske rettigheder, herunder kampen for medlemsskab af fagforeningerne. KAP støtter ungdommens kamp for en bolig, der kan betales. KAP vender sig mod særlige systemer, der forringer ungdommens lønvilkår. KAP går ind for studenter- og lærlingeløn.

9) De gamles forhold er ofte under al kritik. KAP går ind for en folkepension til alle med den højeste dagpengesats som minimumsbeløb. KAP vender sig imod forsøg på at forringe pensionerne for de mange,

der er medlemmer af pensionskasser. Der skal ikke pilles ved disse pensioner, før en samlet pensionsreform skaber lige og lige gode vilkår for de gamle.

10) Kapitalismen forsøger at dæmme op for og knuse den kvindepolitiske kamp, som fik et opsving fra slutningen af 1960'erne. KAP vender sig imod bestræbelserne på at gøre kvinderne til en særlig underbetalt arbejdskraftreserve, imod forsøgene på at udnytte en »ny kvindelighed« til at stække kampen for kvindernes ligeberettigelse, og går ind for at forene alle arbejderklassens kvinder i kampen for kvindernes frigørelse.

11) Kapitalismens krise gør fremmedarbejdernes stilling usikker. KAP går imod forsøg på at diskriminere fremmedarbejderne på ar-

- bejdspladserne og i det politiske liv.
- KAP går ind for, at fremmedarbejderne opnår samme politiske rettigheder som danske arbejdere. KAP vender sig imod ethvert udslag af racisme og kræver forbud mod organisationer, der fremmer racismen.

- 12) Under kapitalismens krise skærper borgerskabet den ideologiske kamp mod arbejderklassen, mod de venstreorienterede og mod de revolutionære. Der må føres en skarp kamp imod skolernes borgerlige indoktrinering, imod de herskendes forsøg på at fremme »vi-er-alle-i-samme-båd«-mentaliteten og dermed forsøgene på at knuse ethvert tilløb til klassebevidsthed i arbejderklassen, imod liberalismen, konkurrence-mentaliteten, individualismen og adskillelsen af det private og det politiske.

11. Partiets marxistiske grundlag

KAPs strategiske og taktiske retningslinier for den politiske, økonomiske og ideologiske kamp udvikles på grundlag af marxismens indsigt i naturens og samfundets lovmæssigheder.

KAP afviser forsøg på at gøre marxismen til et dogmatisk koge-bogssystem. Men samtidig må det fremhæves, at den marxistiske indsigt i virkeligheden ikke er baseret på tilfældige observationer af den, men tager sit faste udgangspunkt i en helhedserkendelse af naturen og samfundet: Den dialektiske materialisme.

Det er den samfundsmæssige væren, der i sidste instans bestemmer menneskenes bevidsthed. Samfundet udvikles som følge af menneskenes kamp for at fravriste naturen de goder, der er det materielle grundlag for menneskenes eksistens. Dette grundlag er igen forudsætningen for menneskenes tankemæssige og kulturelle udfoldelse, samtidig med at denne udfoldelse påvirker det materielle grundlag.

Udviklingen i natur og samfund er en følge af modsætninger i naturen selv, mellem naturen og samfundet og mellem menneskene indbyrdes. I

- samfundenes historie har det været modsætningen mellem produktivkræfter og produktionsforhold, der har drevet udviklingen fremad. Den politiske og ideologiske overbygning har til enhver tid genspejlet og samtidig stået i modsætning til samfundets basis, produktionsforholdene. Siden det urkommunistiske samfund gik i opløsning, har det været klassekampen — kampen om tilegnelsen af det af de arbejdende fremstillede produkt —, der har været den vigtigste samfundsmæssige modsætning, hvori modsætningen mellem produktivkræfter og produktionsforhold er kommet til udtryk. Klassekampen har således været drivkraften i historien og vil fortsat være det, så længe der eksisterer klassesdelte samfund.

- 50 Anvendes denne grundlæggende indsigt i naturens og samfundets lovmæssigheder af arbejderklassen til indgribende forandringer, vil det være muligt at skabe et socialistisk samfund, der peger frem mod det endelige mål: Det klasseløse kommunistiske samfund, hvor enhver yder efter evne og modtager efter det kollektivt tilpassede behov. Dermed frigøres for alvor produktivkræfterne

fra klassesamfundets lænker. Menneskene er for alvor trådt fra nødvendighedens ind i frihedens rige, hvor materiel knaphed og denne

- knapheds tvang er afløst af menneskenes bevidste herredømme over deres egen tilværelse. Først da er menneskene både lige og frie.

12. Perspektivet i 1980'erne

KAP lægger dette principgrundlag for kampen mod imperialismen og kapitalismen, for socialismen og kommunismen frem i en periode, hvor klassekampen såvel internationalt som i vort eget land er uhyre kompliceret, og hvor den optimisme, der fandtes for nogle år siden, i 1980'ernes begyndelse er blevet afløst af skuffelse, mismod og selv-kritisk opgør.

KAP har på egen krop mærket de piskesnert, som socialismens kompromittering og højredrejningen, der er fulgt med den kapitalistiske verdens krise, har ført med sig.

Men dette principgrundlag bygger

- 10 samtidig på en grundlæggende forståelse for, at nok kan socialismen komme ud for kraftige tilbageslag, og nok kan kapitalismen vise sig mere sejlivet, end man havde håbet
- 15 — alligevel er vi vidne til, at kapitalismen slår flere og flere sprækker, at arbejderklassen i de statskapitalistiske lande rører på sig, og at imperialismens mest fremtrædende bastioner, de to supermagter, gang på gang stækkes af folkenes og nationernes modstand mod dem.
- 20 Det er i dette perspektiv, KAPs kongres fremlægger dette principgrundlag.
- 25